пе́рстъ Бо́жїй. А̑ при това̀ їѡ́ши и̑ тїи
бы́ли покры́ти сасъ стрꙋ́пъ, щото ни
можи́ли да сѧ ꙗвѧ̑тъ предъ Мѡѷсе́а.
Фараѡ́нъ мака́ръ да сѧ ѡ̑бѣщава́лъ при
сѧ́ко това̀ бѣ́дствїе да ѿпꙋ́сти сынове́ти
Їсра́илевы, и̑ сѧ моли́лъ Мѡѷсе́ю и̑ Аа-
рѡ́нꙋ да ѿварнатъ ѿ Е̑гѵ́петъ таквосъ
слополꙋ́чїе. А̑ла като виждалъ чи при-
ста́ни бѣ́дствїето, то́й забрава́лъ свои-
ти ѡ̑бѣщанїѧта, и̑ си ѡ̑каменева́лъ
сердце́то. На́й по́слѣ запрети́лъ на Мѡ-
ѷсе́а да сѧ не ꙗви̑ ве́чи предъ лице́то
мꙋ чи щѐ да го оу̑бі́й. Тѣ́ѩзи си́чкити
чꙋдеса̀ пока́залъ ги Бо́гъ въ Е̑гѵ́петъ,
заради да мꙋ сѧ просла́ви и̑мѧто по
си́чката землѧ̀.

гл. ѳ. с. аі.
гл. и̑. с. и̑.
гл. ѳ. с. ѕ.
гл. і. с. ки.

Поле́зни нравоꙋче́нїѧта.

26. Вїе

а. Кога́ нача́льницыти ѡ̑тѧгоща́ватъ свои́ти подчине́нни безъ мѣ́рка. то̀ самъ си Бо́гъ надстоѧ́ва за тѣ́хъ и̑ ги и̑зба́вва.

Това̀ позна́лъ на се́беси Ца́рь Фараѡ́нъ, защо̀ токѡ като ѡ̑тѧгчи́лъ то́й безъ мѣ́рка Їсра́ильтѧнити, то̀ Бо́гъ ре́калъ на́поконъ: А̑зъ ви́дѣхъ бѣ́дствїето на мо́ити лю́ди.